

— Radostno ga je pogledal Orenček in se je zasmel v svojem srčnem veselju. »Verjamem, verjamem,« je rekel in se je zasukal na peti. »Lahko noč, Jernej.«

Orenček se je zaprašil navzdol po strmem pobočju. Jernej je pa gledal za njim, dokler ni izginil v mraku. Toda še je postal nekaj trenutkov. Vesel vrisk je zaslíhal sém s planine, in Jernej se je nasmehnil. Saj je vedel, da je zavriskal Orenček v svoji srčni radosti. »Blágor mu! A nam gorje,« je zamrmral Jernej in je stopal potem počasi navzdol po nasprotni strani.

Orenček je prišel do kočé. Tiho je bilo še vse okrog nje. Mir se je razprostiral po temni planini. Orenček je potrkal glasno na vrata, in stara Urša mu je odprla. »O, ti potepin!« se je razhudila. »Ali se zdaj pride na planino? Kod si se pa potepal?«

Orenček je šinil mimo nje. Naglo je splezal po lestvi na podstrešje. »Teta Urša, jutri vam povem vse,« je zavpil skozi odprtino. »Pri maši sem zmolil za vas trideset očenašev, da boste vedeli. Prav lepo sem jih zmolil. Lahko noč, teta Urša.«

Planšarica Urša se je namuznila. »Glej ga no,« je dejala samasebi. »Poređen je in navihan. A vendar ima zlato dušo. Kdo bi mu zameril? Kdo bi ne imel rad tega nateka?« — Urša je še mrmrala naprej nekaj nerazločneга. A Orenček je ni slišal več. Trikrat se je pokrízal. Potem se je pa zaril v seno in je zaspal, kot bi trenil . . .

(Dalje.)

Deklamovanke.

6. Pajklja.

Na solncu pajklja tam sedi,
si mrežo plete, poje si:
Ti lom, ti lom, ti lom.

»Tako samotno tu sedim;
imeti gosta si želim.«
Ti lom, ti lom, ti lom.

Pa plete mrežo prelepo
pa misli si: »Kdo pride v njo?«
Ti lom, ti lom, ti lom.

Do nje mušica prileti:
»Pozdravljena, sestríca, mi!«
Ti lom, ti lom, ti lom.

Že nežna hišica stoji
in pajklja sredi nje sedi.
Ti lom, ti lom, ti lom.

Zaplete v niti si nože —
ne hasnijo ji nič solze.
Ti lom, ti lom, ti lom.

Plen dober pajklja jela je,
lepo si zraven pela je:
»Ti lom, ti lom, ti lom.«

Hoffmann von Fallersleben — Fr. Ločniškar.

